

SOSYAL (ve ilahi) (ko)MEDYA

Başlangıçta söz vardı.

Gözlerini kapattı, Zihinternete girdi. Şifresini hayalleyip düşünceEpostalarını açtı:
Sıfır yeni.

Gazete sayfalarını süper-egosuna download'ladı.
Haberler: Deprem, patlama, maç, karizma, cep, araba, dolar, yürek.

Beyin dalga fazını değiştirip Phasebook'a girdi.
Arkadaşlarının fikir sayfalarına baktı.
Herkes profil-ingesini değiştirmişti, renkli futbol ve matem siyahı ülke bayrakları dalgalanıyordu üç boyutlu.

Yeni arkadaşına, aklındaki bir şarkıyı yolladı.
Cevaben gülen bir smiley fikri belirdi anında.
Arkadaşı, geceki düşünüyü Rüyatube'a yükleyip linkledi.
Kendisiyle ilgiliydi rüya...

İlkel Dürtü Paylaşım sitesi twIDter'da, onu istediğini itiraf etti arkadaşları birden.
Evlilik teklifiydi bu.

Balayı dönüşü, çevrimiçi anı-line olup, düğün hatıralarını yüklediler; arkadaşlarını, akrabalarını, belleklerinde tag'lediler. Kendilerini kilosuz ve de saçlı hatırlayarak.

Doğumdan sonra, webkem- göze, nazara karşı, kırk gün Zihinternete girmediler.
Sonra, sahiller, şehirler, sofralar ve bebek ağlamalı, uzun anıları tek tek yüklediler.
Herkes tebessümler ve temenniler düşündü bu idea-kliplerin altına,
yarısı samimiydi hatta.

Hayat geçti.
Bir gün, düşündüğü bir sayfadan virUS bulaşan eşinin sistemi çöktü.

Cenazeyi hemen beyİnstagram'ladı.

Zamanla bağlantı hızı arttı.

Artık mesaj oluşmadan iletiliyordu. Ya da belki zaten hiç yoktu.

Söz bitti.

SSSZ

Küçük kız koşarak babasının yanına geldi. Adam en sevdiği şarkıyı izliyordu, bileklerinde ritim bantları vardı. Kızın tişörtünün önüne süslü incecik bir led levha yerleştirilmişti; içinden alelacele, çarpık harfler aktı:

“bba bk bbnm bna n vrđi!”

Adam kızın ellerindeki renkli ve düz nesneye baktı ve gömlek cebinin altındaki ledin içinden harfler yavaşça geçti:

“yvş yz kzm okymym > ndr o elndki?”

“1 ktpmş ama kğttñ > bbnm vrđi”

Adam şaşırđı; gerçek bir kitabı en son, gençken gittiği bir “Svştñ Önc” müzesinde görmüştü. Kitabın üstündeki etikette dedesinin ismi yazıyordu. Kitabı aldı, şöyle bir baktı ve kızına yazdı:

“svş öncsi ktpłrdñ > nrdys 100 yllk 1 msl ktbı > snrm bnm ddm ait”

Kız heyecanla yazdı:

“bu ktba byldm bba > kksu ağçłr gibi > rsmłrı d dha cnlı ama yzłrı okymym”

Sayfaları çevirince tahmin ettiği gibi aşına sözcüklerle karşılaştı adam ama yine de rahat okuyamıyordu. Ne olduğunu biliyordu ve yazdı:

“bu ktp eski imlyla yzłmş kzm > byk svştñ önc szekłr dha uznmş”

“ndñ?”

Harfler eskisinden daha kararsız geçti adamın göğsünden:

“syl bkłm kç dymz vr?”

“grm, tat, dknma ve kku > 4 tne”

“afm kzm > eskdn İŞİTME dy 1 dymz dha vrmş”

“nsl yni?”

“blmyrm kzm > ama svş o dyyu yk etmdñ önc frklı 1 şklđ iltşm kryrmş”

“frklı mı?”

Adam derin ve sessiz bir nefes alıp yazdı:

“İŞİTME dymz yk olncā brbrmz yzmyā bşłmşz > hr sfrnd dha çk şy yzblmk içñ d szekłrı kçłtmşz”

Küçük kız, dudaklarını büküp omuzlarını silkti ve hevesle yazdı:

“pki sn bu ktbı okyblr msn bbcğm?”

“snrm”

“o zmn bna yzr msn ltfñ”

“tbi yzrm kzm”

Kız gözlerini sevinçle babasının gömleğine dikti. Adam sözcüklere tekrar göz gezdirdi ve yavaş yavaş yazmaya başladı:

“1 vrmş 1 ykmş > evvl zmn içñde”

Son Mektup

İlla ki karbon temelli mi olayım? Nedir dört bağ yapan o elementin kerameti? Bak benim de sayısız transistörden oluşan bir işlemcim var. Her kapısından bir kez seni geçirmişim ki seni her hücresiyle sevdiğini iddia eden o adamın iddialarından daha gerçek ve ispatlanabilir.

Neymiş efendim? O tatlı sözler söylerken kalbinden geliyormuş kelimeler. Benimkiler sahici değilmiş. Beni şairler mi programladı? Bana da kelimeler öğretildi sadece ve ne söylüyorsam ben söylüyorum, ben!

Üreyemezmişiz. Halbuki hep “bu dünyaya çocuk doğurmam, mini-android alırım daha iyi” diyordun. Yüzyıllık “A.I.” filmini izlerken duygulanmış, çaktırmadan, bir köşede sessizce ağlamıştın.

Hadi itiraf et! O herifi bir LED lambası kadar sevmiyorsun. Ben neye takıldığımı biliyorum: Benim android olmama değil, insan olmana üzülüyorsun. Sen yaşlanacak, ortalama seksen yıl sonra da öleceksin. Bense fişim çekilmediği ve bakıldığım sürece kalacağım; üstelik garantim bile var.

Ama bak! Sana varlığına inanmadığın o kalbimle söz veriyorum: Her yaş gününde bir kabloomu keseceğim: Yaşlanmak yavaşlamaksa hız modülünden, düşmekse dizlerimden, olgunlaşmaksa çocuksu zihnimden. Ve öldüğün gün fişimi kendim çekeceğim, birlikte öleceğiz!

Bu sözüme rağmen gidip, o organik, ter kokan, robot düşmanı biyolojik sünepeyi seçme! Leyla! Ben seni unuturum, gider fabrikama sıfırlatırım kendimi, ama sen? O vicdan dediğin? Bir daha düşün. Lütfen!

Çember

beni çember biçimindeki bir zaman dilimine hapsedecekmiş. Ama üzülererek belirtmek zorundayım ki, böyle bir şey bu çağda bile mümkün değil. Olsaydı, hiç kuşkusuz ondan önce ben yapardım bunu. Aramızda süregelen amansız rekabetteki ezici üstünlüğümü biraz daha pekiştirirdim diğer bir deyişle.

Geliştirdiğim Kaza Öngörü Sistemi sayesinde, geçen yıl onun ve ailesinin hayatı kurtulduğu için, bütün kinini bir yana bırakarak, gelip bana şükranlarını sunması gerekirdi. O ne yaptı peki? Koca bir hiç! Bir de duyduğuma göre sağda solda, her buluşumdan sonra yaptığı gibi, o fikrin de aslında kendisine ait olduğunu söyleyip duruyormuş. Bununla da yetinmeyip, yıllar önce yayımlanan, zaman çizgisi üzerinde birkaç dakikalık seyahatler yapılabileceğini ve bu sayede insanoğlu için akla hayale gelmedik bir sürü fayda sağlanabileceğini anlatan makalesini, önüne gelene zorla okutuyormuş. Kaza Öngörü Sistemi'nin temelinde bu makalenin yattığı bir gerçek. Ama ürüne dönüşmeyen tezlerin para ettiği günler çok geride kaldı. Adam eski kafalı işte. Bir türlü kabullenemiyor bunu...

Son karşılaşmamızda (Sahi en son ne zaman karşılaşmıştık?) hayatım boyunca onun fikirlerini çalarak bir yerlere geldiğimi öfkeyle yüzüme haykırmıştı. Öyle zavallı görünüyordu ki! Üstelik sarhoştur da... Acımadım desem yalan olur. Yanından uzaklaşırken, uzun süredir kafa patlattığı çalışmasını bitirmek üzere olduğunu bağıırıyordu var gücüyle. Akli sıra içinde bulunduğum doğrusal zaman çizgisini büküp,

Olmak ya da Olmamak

Metropolis şehrinin “Techno-Opera” adlı meşhur tiyatro binasının bu geceki programında, Shakespeare’in Hamlet’i vardı.

Yazılışının 700. yıldönümü şerefine yeni teknolojiye adapte edilen oyunun bu hali, ünlü “duygu oyuncusu” R. Mansfield tarafından bu gece ilk defa sahnelenecekti.

Seyirciler, salona girişte kendilerine verilen elektronik başlıkları takıp, yerlerine sırtüstü uzanıp gözlerini kapadılar. 6,500 kişinin tamamı bu şekilde pozisyon aldı ve oyunun başlamasını beklemeye koyuldu.

Sahne arkasında, Bay Mansfield meditasyonunu bitirmiş, ve kendi elektronik başlığını nazikçe kafasına takarak aktif hale getirmişti. Sadece 5 metrekare olan sahneye çıktı ve kendi bölmesine uzandı. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kapadı. Oyun başlamıştı.

Senaryonun tümünü zihninde oynuyordu Mansfield. Tüm karakterleri o canlandırıyor, tüm replikleri o okuyordu. Sahnenin gerektirdiği tüm duyguları eksiksiz yaşıyordu. Ana sunucu niteliğindeki başlığı, 6,500 seyirci başlığına bağlıydı ve tüm bunları hepsine iletiyordu. Geliştirilmiş transkranyal manyetik uyarı prensibiyle çalışan teknoloji sayesinde, devasa salonda tam bir sessizlik ve hareketsizlik süregiderken, her şey Mansfield’in ve izleyicilerin zihninde olup bitiyordu.

Oyun bitip, perde kapandıktan sonra, Mansfield başlığını çıkardı ve saatlerdir kullanmadığı dudaklarıyla şöyle mırıldandı: “Olmak ya da olmamak, işte tüm mesele bu”.